

Arrest

nr. 154 668 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERBRAEKEN, die loco advocaten G. SWENNEN en J. VRANCKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Filipijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 augustus 1967.

Op 12 december 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan, in de hoedanigheid van partner in een wettelijke geregistreerd partnerschap.

Op 28 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.12.2014 werd ingediend door:

Naam: S. [...]

Voornaam: A. [...]

Nationaliteit: Filipijnen

Geboortedatum : 31.08.1967

Geboorteplaats: Zamboanga City

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 met 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van het ABW Limburg Provinciale Werkloosheidsdienst dd. 18.11.2014 voor waaruit blijkt dat hij in de periode januari - oktober 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene zelf legt een persoonlijke arbeidsovereenkomst voor (Proxi Home Services). Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij “de onbevoegdheid van de steller van de akte” aan.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoekster beroept zich op Artikel 6, § 1 van het Ministerieel Besluit dd. 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit).

Verzoekster is van mening dat een attache niet bevoegd is om de beslissing tot weigering tot van verblijf van meer dan 3 maanden te treffen.

Uit het document, zoals dit aan verzoekster werd overhandigd, tesamen met de kennisgeving kan enkel en alleen de nietigheid worden afgeleid.

Dit document betreft een kopie, dit is geen origineel, gezien dit ook niet eens ondertekend werd.

Indien ondertussen het origineel verzoekster zou hebben bereikt, dan blijft dit argument gelden, gezien de bevoegdheid werd gedelegeerd (zie het opschrift: voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie).

Noch de Vreemdelingenwet, noch enig ander wettelijk instrument voorzien in een delegatie van bevoegdheid van de minister / staatssecretaris naar zijn gemachtigde, zijnde in casu de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het delegatiebesluit maakt geen melding van mogelijkheid tot delegatie van deze bevoegdheid aan de ambtenaren van Dienst Vreemdelingenzaken (zie RvS 27 maart 2014, nr. 226.914).

Dienvolgens is de bestreden beslissing genomen door een daartoe onbevoegd orgaan / persoon, gezien uit de beslissing zelf niet blijkt wie de beslissing heeft ondertekend.

De beslissing is bijgevolg zelf nietig en moet aldus worden vernietigd.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 6, §1 van het Ministerieel Besluit dd. 18.03.2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17.05.1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Delegatiebesluit).

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat een attaché niet bevoegd is om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen. De bestreden beslissing zou ook niet zijn ondertekend volgens verzoekende partij.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen evenwel niet worden aangenomen.

Het dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de naam (attaché M. V. [...]) en bevoegdheid (attaché) bevat alsmede haar handtekening in elektronische vorm. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden, in strijd met de stukken van het administratief dossier.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een delegatie van de bevoegdheid aan een gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, kan zij niet worden gevolgd.

Verzoekende partij verwijst ter ondersteuning naar een arrest nr. 226.914 dd. 27.03.2014 van de Raad van State, alsook naar een arrest nr. 103.612 dd. 28.05.2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde zou zijn bevestigd.

In de mate dat verzoekende partij met haar kritiek voorhoudt dat het niet mogelijk zou zijn voor een gemachtigde ambtenaar om namens de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing te nemen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 52, §4, 5e lid Vreemdelingenbesluit.

Art. 13 van het Delegatiebesluit van 18 maart 2009 bepaalt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981... artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid”

Art. 52, § 4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris (attaché M. V. [...]) is op grond van deze bepalingen dan ook bevoegd om over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze bovendien opgemerkt dat artikel 6 van het Delegatiebesluit expressis verbis melding maakt van artikel 42 van het Vreemdelingenwet, dat het volgende stipuleert:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald

overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

In casu blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend bij het gemeentebestuur tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze procedure wordt omschreven in bovenvermeld artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Op grond hiervan kan aldus worden besloten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bevoegd was om over te gaan tot het nemen van een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), nu artikel 6 van het Delegationbesluit expliciet melding maakt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij uit tevens kritiek op de wijze waarop de in casu bestreden beslissing werd ondertekend.

De verweerder erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een "gefotokopieerde of gescande handtekening".

Het betreft hier wel degelijk een "originele" handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

"onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon".

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

"een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat,
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt".

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;
- de ondertekenaar is identificeerbaar.
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een wachtwoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Terwijl de ondertekenaar, mevrouw V. [...], gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris.

Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de

gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.122000), die onder meer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoot”. (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem/haar werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de "ondertekening" niet noodzakelijkerwijze een "geschreven" handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

Bovendien is in casu ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, §5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verweerder is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd (zie R.v.V. nr. 8.200 van 29.02.2008 en nr. 6.433 van 28.01.2008, www.rvv-cce.be).

Gelet op het bovenstaande is de verweerder de mening toegedaan dat het middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De verzoekende partij meent dat een attaché niet bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

Deze vraag behelst de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als juridische grondslag vermeldt. In het verzoekschrift wordt voormeld gegeven niet betwist door de verzoekende partij.

Voorts staat het buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen, mevrouw M.V., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij de artikelen 6, 7 en 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit).

Artikel 13 van het Delegatiebesluit luidt als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; [2 artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4]2; [2 artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5]2; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; [artikel 32, § 2ter; eerste lid;]3

artikel 40, eerste en vijfde lid; [1 artikel 44, tweede lid;]1 artikel 49; [2 artikel 51, § 2, tweede lid]2; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; [artikel 110sexiesdecies, § 3 en § 4, derde lid;]3 artikel 118, eerste lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."

Hieruit blijkt duidelijk dat een attaché gemachtigd is de thans bestreden beslissing die gesteund is op artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, te nemen.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing slechts een kopie van een beslissing is en geen handtekening bevat.

Geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670.). In dit verband merkt de Raad voorts op dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er stelt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetaast door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voorgaande alinea's blijkt dat de bestreden beslissing kan toegerekend worden aan attaché M.V. die hiertoe overeenkomstig artikel 13 van het Delegatiebesluit gemachtigd is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"In ondergeschikte orde, ten gronde:

Op basis van de bijgebrachte bewijsstukken moet worden geoordeeld dat mevrouw S. A. [...] aan de wettelijke voorwaarden voldoet teneinde toegelaten te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden.

De enige voorwaarde dewelke niet vervuld zou zijn, betrof het gegeven dat de partner, zijnde de wettelijk samenwonende partner dhr. B. [...] niet actief op zoek zou zijn naar werk.

Welnu, uit de bijgebrachte stukken blijkt dat dhr. B. [...] wel degelijk actief op zoek is naar werk; Hij volgt da vacatures geregeld op, solliciteert en gaat langs op de VDAB teneinde de vacatures op te volgen.

Als bewijsstuk worden enkele vacatures bijgebracht in de interesse/vakgebieden van dhr. B. [...] en waarnaar hij geïnformeerd heeft.

Gezien de leeftijd van dhr. B. [...] (60 jaar) is het niet evident om nog een job te vinden.

Dhr. B. [...] heeft in het verleden steeds gewerkt.

De werkloosheidsuitkering van dhr. B. [...] dient aldus wel in overweging te worden genomen bij begroting van de bestaansmiddelen.

Indien de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn, dan zouden partijen thans toch niet kunnen overleven?

Mevrouw S. [...] en dhr. B. [...] leven reeds enkele jaren samen!

Zij hebben steeds in hun levensonderhoud kunnen voorzien.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het gegeven dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat dhr. B. [...] wel degelijk actief op zoek is naar werk.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft evenwel alle door verzoekende partij voorgelegde stukken in rekening gebracht en is terecht tot de volgende beoordeling gekomen:

“Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van het ABW Limburg Provinciale Werkloosheidsdienst dd. 18.11.2014 voor waaruit blijkt dat hij in de periode januari — oktober 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene zelf legt een persoonlijke arbeidsovereenkomst voor [...]. Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass, arr. 230.955, 23 april 2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoekende partij betwist niet dat in de Vreemdelingenwet de volgende voorwaarde is opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

(...) - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

(...) 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Gezien verzoekende partij ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen stukken heeft overgemaakt waaruit kon worden afgeleid dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, is het niet kennelijk onredelijk om vast te stellen dat de gemachtigde hiermee dan ook geen rekening kon houden.

De verzoekende partij verwijst naar tal van bijkomende elementen (vacatures, ...), doch de verweerder stelt vast dat geen van deze elementen door verzoekende partij aan de gemachtigde van de Staatssecretaris werden overgemaakt voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hier ook geen rekening mee kon houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook RvV nr. 509, 29 juni 2007).

In het tweede middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De leeftijd van verzoekende partij en het gegeven dat hij in het verleden steeds zou hebben gewerkt, doen geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De wettelijke voorwaarden kunnen in casu niet als vervuld worden beschouwd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat als bewijs van bestaansmiddelen een schrijven werd voorgelegd van ABVV Limburg waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon, in functie van wie de verzoekende partij de aanvraag gezinshereniging doet, voor de periode januari 2014 – oktober 2014 elke maand een werkloosheidsvergoeding kreeg. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt zeer duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de Belgische referentiepersoon kan bewijzen actief werk te zoeken. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, aangezien er verder geen bijkomende documenten werden voorgelegd, wat steun vindt in het administratief dossier. Waar de verzoekende partij verklaart dat de referentiepersoon de vacatures opvolgt, solliciteert en bij de VDAB langs gaat en eveneens vacatures in zijn vakgebied bijbrengt, wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RVS 7 december 2001, nr. 101.624). Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd, met name de 8 vacatures waarin de referentiepersoon interesse zou hebben. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de leeftijd van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet heeft aangetoond dat hij omwille van zijn leeftijd of beroepsverleden is vrijgesteld van de vereiste van inschrijving als werkzoekende en beschikbaarheid. Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar de verzoekende partij voorts stelt dat het gelet op de leeftijd van de referentiepersoon niet evident is om een job te vinden en dat zij op basis van hun bestaansmiddelen kunnen overleven, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.3.1. De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Bovendien maakt de negatieve beslissing een inbreuk uit op het grondrecht van eerbiediging van het gezinsleven (art. 8 EVRM). Mevrouw A. S. [...] woont op duurzame wijze samen met dhr. B. [...]. Zij zijn wettelijk samenwonend, hetgeen een ander statuut betreft dan feitelijk samenwonenden. Zij genieten bescherming in het gezinsleven. Dat mevrouw S. A. [...] reeds jaren samen is met dhr. B. E. [...]. Zij verblijft ook reeds enkele jaren in België. Huidige weigering is niet gesteund op enig rechtmatig belang;”

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Er worden geenszins hinderpalen aangevoerd waaruit zou blijken dat het gezinsleven enkel in België zijn doorgang kan vinden. Verweerder wijst hieromtrent nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Terwijl het ook inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners de verankering in zijn land van herkomst in grote mate verliest:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS nr. 170.806 dd. 04.05.2007, RvV nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij enkel, naast een aantal theoretische beschouwingen, aangeeft dat zij wettelijk samenwoont met haar partner, zij reeds jaren met hem samen is en dat de weigering niet gesteund is op een rechtmatig belang. Hiermee toont zij echter op geen enkele wijze *in concreto* aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst, de Filipijnen, of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Het gegeven dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal.

Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Het Europees Hof toont zich bovendien streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals *in casu*. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Bovendien leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient zodra is voldaan aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij toont met haar summier en theoretisch betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoont dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Er wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS